

Német küzdelem Moszkva előtt

Egy német haditudósító jelentése

Karl Heintz Ulrich, a V. B. haditudósítója igen érdekes cikkben számol be a közép-szovjet front rendkívüli küzdelméről, amiket az orosz tél közepette és az állandóan rohamozó szovjet csapatokkal szemben a német katonák emberfeletti hősiességgel megvívnak. Nap mint nap olvashatók erről a frontról hadijelentések s így mindenkit érdekelhet az a színes és erőteljes leírás, amivel a német haditudósító ezeket a harcokat jellemzi. A tudósításból ezeket közöljük:

— A mi páncélosaink az ellenséges állásokba újból mélyen benyomultak és sikerült egy bolsevista hadosztályt hátsó összeköttetéseitől elvágni. A szovjet csapatok azonban szakadatlanul támadnak, hogy elvágott seregtestükkel az összeköttetést újból helyreállítsák.

— Allásaink felé a fagyos szél hófelhőket kergel. Hamarosan méteres hótorlaszok borítják el a mezőt. Embereinket belepi a hó, úgy, hogy nincs szükségünk fehér köpenyre... A ruhára ráarakódó hó csakhamar csontáig fagy a 32 fokos hidegben, úgy, hogy ettől mozogni is alig lehet. Pedig mozogni kell, nehogy megfagyjunk. Ötpercenként csinálunk tornászmozdulatokat, de ilyenkor az az érzésünk, hogy a keményrefagyott ruha darabokra törik rajtunk... Recseg, ropog a ráfagyott hótól. De nem kell félni a német katonaposztót. Az ezt a hideget is kibírja.

— A szovjet csapatok már harmadszor kíséreltek meg rohamot a legutóbbi négy nap folyamán. Előttünk, egy erdőben tanyáznak, szinte hihetetlen, hogy még mindig bírják ezt a pokoli hideget, pedig jóformán csak pokrócuk van, amire lefekhetnek. Úgy látszik, szenvedéseik folytán elvesztették eszüket, olyan kétségbeesettek a rohamaik. Azt remélik, hogy ha áttörik a mi vonalainkat, akkor „szárlásba” juthatnak majd a mögöttünk fekvő falvakban és ezért talán a poklok ördögeinek is nekikimennének!

— A rohamok egymást követik, bár gépfegyvereink kaszálják őket. Minden roham alkalmával új csapatokkal kerülünk szembe, mert Moszkvából egyik zászlóalj a másik után érkezik... A hideg fokozódik, szemünkből könnyet facsar a kegyetlen időjárás, belénk mar a fagyos szél. Nyugalom nincs, az éjszaka is a legvadabb tűzharcban telik el, de

tegnap este óta itt fekszenek karabélyaink és gépfegyvereink mögött. Tartalékunk mögöttünk kuporog a teherautókon, s úgy igyekszik fölmelegedni, hogy a kocsik alá tüzet rak, a motorokat pedig állandóan működésben tartja. Az utóbbi nagyon fontos, mert ha a motorok leállnának — sohasem indulnának el többé, mert abban a pillanatban befagynának...

— Az ellenségnek nincsenek motoros járművei, ők lóval közlekednek s ez megoágasztal bennünket a hidegben, bár az orrok és fülek sokszor annyira fagyosak, hogy akár letörhetnének őket. Újjaink is gémberedetten fogják a karabélyok ravaszát, de ki kell tartani! A tavasszal újult erővel fogunk támadni s egyszerűsmindenkorra elintézzük a bolsevistákat. Ezek állandóan rohamoznak. — „Urráh, urráh!” — ordítják s kezükbe készítik gránátjaikat. Nekünk takarékoskodni kell, erre kapunk parancsot, mert a borzalmas télben az utánpótlás valahol elakadhat.

— Az ellenség megint új csapatokat küldött, talán tízszer annyian vannak, mint mi. Mikor eszeveszetten rohannak, hirtelen elhallgat egyik gépfegyverünk, Puskávól akarjuk visszatartani őket, de a tárban már nincs töltény. Elő tehát a pisztolyokkal! Néhány lövés után több szovjet katona feltartja kezét, megadja magát, vagy jut vissza az erdő felé. Közben az történt, hogy nehéztüzérségünk beérkezett és hihetetlen heveséggel lövi az erdőt, amely kigyullad és porrá ég. Az oroszok vadul rohannak vissza. Nyomtuk sem maradt — de már várjuk az újabb szovjetorosz rohamot.